

טלי אטדגי הייתה בגיל 18
כשהחליטה לצאת לטיול סביב העולם • ליד מפל
מים בצפון הודו, גילתה כי היא מאמינה בכוח עליון
ונבהלה • בעודה שעונה על עץ בעיירה רישקש נתקפה עצבות
קשה וחוסר אונים • באוסטרליה היא נותרה מסומרת על עומדה
מול טלפון ציבורי • המפנה בחייה התחולל לאחר שובה לארץ,
כשהופתעה לגלות כי גם אם תקבל על עצמה חיי תורה ומצוות
מלאים, היא יכולה להמשיך ללמוד מוזיקה, אפילו במכללה
חב"דית • כיום היא תלמידת שנה ג' במכללת 'בית
רבקה' ושליחה מן המניין בבית-דגן • מונולוג

הודו ל'ה'

נולדתי בקריית ביאליק להורים שהיו רחוקים מאוד מאמונה, תורה ומצוות. הוריי, אנשים משכילים שלא היה להם כל קשר לענייני יהודי כלשהו. בבית לא ניכר שום סממן יהודי אפילו לא ביום הכיפורים. אני הבת הבכורה במשפחה ויש לי שתי אחיות צעירות ממני. הש"א יפה של הוריי היתה שאנו הבנות נרכוש השכלה גבוהה במקצוע כל-שהו ונתקדם ככל שניתן.

הייתי נערה סקרנית מאוד ובד בבד תולעת ספרים בצורה מוגזמת. הקריאה האובססיבית שלי התמוגגה עם סקרנותי. קראתי ספרים רבים שעסקו בתרבויות שונות בכל מקום בעולם וכך למדתי להכיר ארצות רבות.

בערך בגיל 18, לאחר לימודי התיכון, החלטתי לצאת לטיול בעולם למשך שנתיים כדי לראות מקרוב את כל המקומות עליהם קראתי. טיילתי במ-קומות רבים. במזרח הרחוק, אוסטרליה, הודו, יפן, אירופה. למרות שהייתי אז בחורה צעירה, במהלך הטיול הזה חשתי שהתבגרתי בעשר שנים לפחות. תקופה זו שינתה את חיי מן הקצה אל הקצה. נח-שפו בפניי תרבויות שלא הכרתי מעולם אשר שינו את השקפת עולמי.

שאלה תמימה של הודי כפרי

השינוי הזה יכול היה להיוולד דווקא בטיול כי במהלכו היו לי אפשרויות רבות של ישיבה עם עצמי למחשבות. ביקר-תי במקומות הכי יפים בעולם. היו אלו כפרים קסומים, טבולים בנוף פסטורלי. בכפרים הללו חיו בשלווה אנשים חסרי

מעש שהיו יושבים ונהנים מהנופים המרהיבים. כשאת יושבת במקום כזה ואין דבר שמציק או בוער לך, הנשמה מתחילה לחשוב ולהרהר. זהו קרקע פוריה שבה נובטות השאלות. בכל המקומות הללו, לא הייתה תקשורת ולא היה בנמצא מי שיביע דעות, שישכנע. האדם פנוי לחשוב בעצמו על כל הסובב אותו ואז, תוך כדי המחשבות הרהרות, צצה מדי פעם שאלה ונדחקת הצידה בינתיים.

כאילו לא די בכך, בכל מדינה שאליה הגעתי, אפילו בכפרים הפרימיטיביים ביותר, הכרתי אנשים בעלי מסורת ותרבות. היו אלו אנשים שהיו דבקים באמונתם והיו מקיימים באדיקות את מצוות דתם. ככל שנפגשתי יותר ויותר עם אנשים כאלו, חשתי שאני נטולת שורשים. לא ידעתי מהיכן באתי ולאן אני שייכת. לא היתה לי הזדהות עם מאו-מה. חשתי ריקנות אינמה.

אט אט החלו סימני השאלה להופיע בתודעתי. אני זוכרת שבאותה תקופה עדיין לא יכולתי לבטא את השאלות הללו במו פי. הן רק התרוצצו בין התת-מודעות למודעות שבמוחי. פעם אחת, שאלתי הודי כפרי: בכמה אלים אתה מאמין? הוא ענה לי בשבעה אלים. שאלתי, למה שבע? ענה לי הכפרי למה אתם, היהודים, מאמינים רק בא-ל אחד? הייתה זאת שאלה ראשונה שכביכול הפגישה אותי עם עובדת היותי יהודייה אך לא הייתה לה משמעות.

לאחר כשנה וחצי של נדודים, הגעתי לעיירה בצפון הודו. שם יש-בתי וכתבתי ארבעה יומנים מפורטים על כל מה שעבר עלי. יום אחד יצאתי לכתוב ליד מפל מים. בעודי כותבת, התחלתי לכתוב דברים שעד אז מעולם לא העזתי לכתוב. כתבתי את המשפט: "יגעת ומצאת תאמין". אינני יודעת מתי שמעתי אותו. הכתיבה, מסתבר, עזרה לי להביע דברים שהיו חבויים בתודעתי. כתבתי שאינני מעוניינת לחזור ארצה כמו כל המטיילים שחוזרים לחיים הרגילים והאפורים והלא

מאושרים. כתבתי גם שמהטיול למדתי שעלי להיות טובה כלפי הזו-לת וכי יש כוח עליון ששומר עלינו תמיד.

ברגע זה נתקפתי פחד נורא. הייתה זו הפעם הראשונה שבה אני מודה בעובדה שיש כוח עליון שמשגיח עלינו מלמעלה. חזרתי לאכס-נייתי בסערת נפש ומיליון שאלות החלו להציף אותי.

אם יש כוח עליון אז דברים לא קורים סתם, בניגוד למשפט שהיה נשמע רבות בחלל ביתנו. אבי נהג תמיד לומר שבעולם הכל רנדומלי, טבעי. ומאז החלטתי שלא אתן לשאלות אלו לחמוק מתחת ידי ואע-שה הכל כדי לקבל מענה.

בשלב מסוים הצטרפה אלי אחותי לטיול בהודו. היינו אז בעיי-רה רישקש שבצפון הודו. ממנה ירדנו לדרום והמשכנו לטייל ולהנות מדברים חומריים אך התחושה שלי הייתה רעה. לא הצלחתי להנות יותר. תקפה אותי עצבות קשה.

יום אחד, בעודי נשענת על עץ ומהרה-רת, נפל לי הדרכון ונפתח בעמוד בו הייתה הויזה לאוסטרליה. הרמתי את הדרכון וגי-ליתי שבועוד כשבוע פג תוקפה של הויזה ואני חייבת להתארגן ולצאת לדרך כדי לה-ספיק גם את אוסטרליה במסע הזה.

אחותי הודיעה לי שהיא ממשיכה ללוס אנג'לס ואני שמתי פעמי לאוסטרליה. היינו אמורות לטוס לבומביי ומשם כל אחת הייתה אמורה לפנות לדרכה. נסענו במטוסים נפרדים והיינו אמורים להגיע יחד לבומביי. כשהגעתי, גיליתי שאחותי לא נחתה ולאחר חיפושים שנמשכו כש-עתיים באמצעות מכשירי כריזה, נודע לי שאחותי נחתה בשדה תעופה אחר. הזמ-נתי חדר בבית-מלון והמתנתי לטיסה שלי שהיתה אמורה לצאת למחרת. כשנכנסתי

לחדר, גיליתי על-פי השם שהיה רשום שם שאחותי שהתה באותו חדר. לאחר שעות רבות, נפגשתי עם אחותי וכל אחת פנתה לדרכה.

בצד ישבו חמישה לובשי שחורים

כשהגעתי לאוסטרליה, בצהרי יום חמישי, לא הכרתי איש. נסע-תי לסביבה שיש בה יהודים והגעתי לטלפון ציבורי. נזכרתי שיש לי מספר טלפון של יהודי שלא הכרתי אך ליתר ביטחון נרשם בפנקסי. הכנסתי מטבע למכשיר, חייגתי את המספר, מישהו מעברו השני של הקו הרים את השפופרת. הצגתי את עצמי בשם טלי וברגע זה נותק הקו. רציתי לחייג שוב אך המספר נעלם כאילו בלעה אותו האדמה. בלית ברירה ישבתי על תיקי שנשא כ-50 קילו, והמתנתי.

לפתע נעצר לידי רכב. מהרכב יצא יהודי שזרק לעברי שאלה: "שמך טלי?". השבתי בחיוב. "אני גר בסביבה. שמעתי את קולך בטלפון והיה ניכר שאת זקוקה לעזרה. יצאתי לחפש מי זקוק לעזרה בסביבה והנה מצאתי אותך". הוא הציע לי לגור בביתו בחדר ללא תש-לום. הודיתי לו והסכמתי.

הגיע יום שישי וביקשתי ממנו שיקח אותי לבית חב"ד בסידני. הוא לא הבין מדוע אני זקוקה לכך אך הסברתי שאני רוצה להיות בין יהודים. הוא הציע להסיע אותי. הדלקתי נר בחדרי ונסעתי בשבת לבית חב"ד.

כשהגענו לבית חב"ד, נכנסתי לאולם בו ישבו כ-120 ישראלים סביב שולחנות ערוכים, וערכו את סעודת השבת בשירה ובזמרה. בצד ישבו חמישה בחורים צעירים שהיו נראים לי אז כלובשי שחורים. היום אני יודעת שהם שליחים צעירים המסייעים רבות לבית חב"ד המקומי ופועלים בקרב המטיילים הישראליים.

התשובה) לומד עתה בצפת, והוא הציע לאלומה לדאוג לי.

החלטתי לעלות לצפת ולהכיר את אלומה (שכיום משמשת כשליחה בתלפיות). פגשתי אישה עדינת נפש, מאופקת, שקור לה, שכבשה את ליבי באחת. באותם ימים הייתי אמורה להיבחן במקצוע המוסיקה כדי לקבל תואר כומרת האופרה. כל השיחות ודברי השכנוע לוותר על המקצוע לא הועילו. קבלת התואר הייתה חלום חיי.

חזרה לרישקש מול מאות יהודים

בעוד אני עומדת בתור לקראת הכניסה למבחן, מצאתי את עצמי מחייגת אל כמה חברות חרדיות שהכרתי ושאלתי כל אחת לחוד: "האם את מאושרת? האם כדאי לוו-תר על ההשקעה הרבה של לימודי המוזיקה קה?" אחת מהן, אותה אלומה, הציעה לי ללמוד מוזיקה במכללת 'בית רבקה'.

הייתה זאת הצעה מפתיעה. עד כה היה ברור לי שאם אני עוברת לחלוטין לצד השני ומקבלת על עצמי אורח חיים של תורה ומצוות, עלי לגנוז לחלוטין את הכישרון המוזיקלי שלי. לכלוא אותו בתוך קופסה שחורה. הבשורה הזאת שאני יכור לה להיות תלמידה במכללה חב"דית ובה עצמה להשתלם במוזיקה – הביאה לי משב רוח אדיר.

ואז קרא לי הרב פרומר מהקריות לשיח חב"ד במוצאי שבת. הוא הביא אותי לבית אמו, ישב ליד שולחן, וביקש ממני לשבת בקצה השני ואמר לי: "מהרגע הראשון שראיתי אותך, חשתי שאת בן אדם של אמת. מוצרט ובטהובן משמיעים לפרחים ובעלי חיים. המוזיקה היא כלי רוחני לדברים השייכים לעולם הזה. אבל אם את רוצה להגיע לעולמות שמעבר לעולם הזה,

תוכלי לעשות זאת רק באמצעות התורה והמצוות".

עניתי לו: "הרב, אתה צודק". בראש-חודש אלול התחלתי ללמוד במכון אלטע בצפת. למדתי שם במשך שנה. בח"י אלול נישאתי לב-עלי, אף הוא בעל תשובה שחזר מאוסטרליה ושהה באותו בית חב"ד בו שהייתי אני. לאחר כשנה וחצי, רצינו לצאת לשליחות קצרה בהודו, לערוך ליל סדר. הגענו לעיירה רישקש, אותה עיר שבה החל המסע שלי אל אור התורה.

חשתי סגירת מעגל. אז הייתי נערה תוהה ומבולבלת שלא יודעת לאן לתעל את צמאון הנפש שבער בתוכי. הפעם אני שליחה של הרבי ועומדת מול 600 ישראלים. זאת הייתה חוויה מיוחדת במינה.

כיום אני תלמידת המכללה בשנה ג' ובמסגרת הסטאז' מלמדת בתיכון 'בית רבקה'.

אני מודה לקדוש-ברוך-הוא ששמר עלי לאורך כל הדרך בהשגחה פרטית מופלאה. כיום הזה, ברור לי שבזכות אותה אלומה אור שהופיעה בחיי והעבירה אותי מהתור למבחן במוזיקה אל מכללת בית רבקה - הגעתי אל האור הגדול ולהיות שליחה של הרבי בעיר בית

דגן. ■

ברגע זה נתקפתי פחד נורא. הייתה זו הפעם הראשונה שבה אני מודה בעובדה שיש כוח עליון שמשגיח עלינו מלמעלה. חזרתי הביתה בסערת נפש ומיליון שאלות החלו להציף אותי

בכפרים הללו חיו בשלווה אנשים חסרי מעש שהיו יושבים ונהנים מהנופים המרהיבים. כשאת יושבת במקום כזה ואין דבר שמציק או בוער לך, הנשמה מתחילה לחשוב ולהרהר

נכנסתי בשקט, התיישבתי בצד. בתום הארוחה ניגשתי אל הצעירים שקיבלו אותי במאור פנים. בין הישראלים פגשתי צעיר שהיה ספר במקצועו והיה בשלבים מתקדמים של חזרה בתשובה. שוחחתי עמו. הוא ניסה לשכנע אותי לחזור בתשובה. ואז, לאחר שיחה ממושכת, עד ארבע לפנות בוקר, זרקתי לעברו שאלה מקנטרת: "מה הטעם בכל השבת הזאת? זהו יום שהכל בו אסור. כל-כך הרבה הלכות שאוסרות כל דבר. אין בו שום הנאה ביום הזה".

ואז קיבלתי ממנו תשובה שבאותו רגע הבחירה לי שיש אור גדול ביהדות. הוא ענה לי כך: "להפך. בשבת מותר לך לא לעשות. כל השבוע את חייבת לעבוד, לפרנס, להתאמץ ולהתייגע. בשבת, מותר לך לנוח, מותר לך לא להתעסק בכל ענייני החול".

מאז, החלטתי לשמוע שיעורי תורה מפי הבחורים השלוחים. היינו קבוצה של כעשרה צעירים ישראלים, מידי פעם התארחנו בבתי משפחות שהזמינו אותנו אליהן.

ספרי יהדות מתקדמת ב'סטימצקי'

החלטתי לחזור לארץ. ניסו לשכנע אותי שלא אשוב כדי שההתעוררות הגדולה בנש-מתי לא תכבה, לנוכח הקשיים הרבים בארץ. כשחזרתי אכן לא היו בי כוחות להמשיך ולהתקדם. הייתי בודדה במערכה מול כל החברים, בני המשפחה והלימודים. החלטתי להמשיך ללמוד מתוך ספרים. נכנסתי לחנות 'סטימצקי' ורכשתי ספרים של 'התנועה ליהדות מתקדמת'. מהר מאוד הבחנתי כי זו לא הדרך האמיתית שבה פגשתי.

לאחר כארבעה חודשים של שהייה בארץ, לא נשאר בי כמעט שמץ מכל האור הגדול. מידי פעם התקשרו אלי מאוסטרליה לדרוש בשלומי והייתי עונה כי אני בסדר,

"עסוקה בעבודת המידות". שכרתי לי דירה בנהריה ליד חוף הים. עב-דתי בקיבוץ עם ילדים, היה לי גם רכב משלי. שילבתי בין העבודה בקיבוץ לבין לימודי מוזיקה באקדמיה. הייתי בסך-הכל בת 22 ובעצם לא חסר לי דבר. חייתי בעולם שכולו טוב מבחינה גשמית אבל בעצם היה לי רע מאוד. לא נרדמתי בלילות, הרגשתי ריקנות והאושר היה ממני והלאה.

יום אחד הגיעה אליי חברה של שותפתי לדירה ושכנעה אותי להגיע לשיעור תורה פעם בשבוע. הסכמתי. הגעתי לשיעור לבושה במ-כנסיים ובחולצה לא צנועה אך התקבלתי בצורה לבבית ואף לא פעם אחת העירו לי על המראה החיצוני.

שיעור החסידות היה במאמר "באתי לגני". תוך כדי הלימוד, שוח-חנו על כל מיני נושאים. לימודי החסידות קנו אותי. זה דיבר אל הנפש שלי. למדתי להכיר מושגים כמו 'אתכפיא' ו'אתהפכא' וכל העולם הזה שבה את לבי.

יום אחד, התקשרה אלי בחורה בשם אלומה ואמרה שהיא שמעה שאני מעוניינת בשיעור תורה באמצעות הטלפון. כששמעה את פלי-אתי ענתה שבחזר מאוסטרליה שהכיר אותי בבית חב"ד (הספר, בעל